

Per llei atàvica, capmanyenc de Capmany

written by Cabassers.org | 18/03/2023

El títol d'aquest article és la cita literal d'una frase que conté un escrit adreçat per l'Ajuntament de Capmany a Macià Alavedra, Coseller de Governació de la Generalitat de Catalunya, el 20 de març de 1984. Li deien que no volien escriure bé el seu propi nom, que "en sessió extraordinària convocada amb aquest fi el dia 1 de febrer d'enguany, va demostrar-se una vegada més, que la grafia indicada en el Nomenclàtor Oficial no és acceptada per els coetanis actuals - difícilment trobarem a Capmany dues o tres persones partidàries de la nova representació proposada". Continuaven dient que "per defensar la nostra posició, adjuntem un treball amb dades pouades de les millors fonts descriptives de caire toponímic i històric". És el treball que comentarem en aquestes línies i que, ho avancem ara, té nul valor científic i és una invenció absurda per a justificar una grafia prenormativa. El propi document de l'Ajuntament ja devia intuir que el treball que li enviaven a Alavedra no valia res, perquè acaben la carta demanant-li que *"llegiu aquest treball amb delectança i que volgheu posar-vos del costat de la gent del poble que és, vol ésser i es diu sempre, per llei atàvica, capmanyenc de Capmany"*. Una invocació així al primitivisme només es pot fer si se sap que s'està contravenint la raó i el sentit comú. "Per llei atàvica". Costa de qualificar el saber

escriure això en un document oficial. Sorprèn que gosessin esgrimir un argument d'aquest tipus, però encara sorprèn més que la Generalitat consentís que continuessin amb una grafia oficial arcaica basada en arguments igualment arcaics i la negació de la normativa lingüística. No hauria ni de caldre haver de desmentir reculls fantasiosos de les característiques d'aquest que comentarem tot seguit, però lamentablement cal fer-ho perquè aquell Ajuntament [encara s'hi recolza](#).

L'estudi en qüestió el signa "Anna Mª Oliveda Rigau, Regidora de Cultura de l'Ajuntament de Capmany", i és un despropòsit del principi al final. El mecanografiat original es pot veure [aquí](#), i seguidament comentem els errors que inhabiliten aquest treball.

Els principals suports per a la grafia "Capmany", a criteri de l'autora d'aquell treball, són els següents:

a) L'epitafi de Ponç de Capmany, a l'església de la Clusa: "TERTIO DECIMO KLS ANNO DOMINI MCC NONAGESIMO PRIMO, OBITT PONCIUS DE CAPITE MAGNO DOMICELLOS CASTRI DE CLUSA. ROGO TE UT ORES PRO ME".

b) Documents dels segles XVII, XVIII i XIX.

c) L'obra de Salvador Sanpere i Miquell *Un estudi de toponomàstica catalana*, editada el 1878.

d) L'obra de Gregori Artizà *Notícies històriques del territori i poble de Capmany*, editada el 1918.

e) Un segell en titna conservat a la biblioteca del Palau de Peralada, a la "Colección de sellos de los ayuntamientos de los pueblos de la provincia de Gerona", que "es creu que és del segle XV" i que està "ortografiat CAPMANY".

Totes les referències que cita són anteriors a la normativització toponímica que va fer l'Institut d'Estudis Catalans el 1933. Insisteix a no voler tenir en compte

l'aplicació de les normes lingüístiques i l'etimologia per a la fixació gràfica del topònim Campmany. En alguns paràgrafs, el text ofereix arguments fantasiosos, més propis dels erudits aficionats del segle XIX que d'una recerca seriosa de finals del XX: "la toponomàstica catalana dóna fe de la unitat de la raça de la península pirinaica, seguint el seu element principal, segons Sanpere, l'èuskar com a íber. Podem pensar que CAPMANY comença, donç amb la història dels íbers en el mateix temps que el poble íber fundava Vic, Tarragona, Girona, Bagur, Empúries, etc, etc. L'èuskar-íber pot haver fundat Capmany. La teoria històrica surt demostrada per la filologia". El treball continua fent un repàs als monuments prehistòrics del terme municipal, cosa que no té absolutament res a veure amb la seva toponímia, i hi afegeix encara que "a aquestes notícies podem afegir-hi la d'haver-se recollit en el terme de Capmany, alguna destrala de pedra pulida que molt bé podria ésser coetània dels monuments megalítics apuntats". La pregunta que es formula qui ho llegeix és: i què? Què hi tenen a veure dolmens, menhirs i destrals de pedra amb l'etimologia i l'ortografia del topònim Campmany? No cal dir que un recull d'aquestes característiques no pot ser tingut en consideració; tanmateix, l'Ajuntament de Capmany continua volent donar credibilitat a aquests arguments i no al rigor científic de Joan Coromines i l'Institut d'Estudis Catalans.

Per a mirar de justificar l'etimologia Capite Magno (Coromines prova que és un error dels escrivans) es basa no només en el llinatge dels feudals sinó en una idea [que recull Artizà](#):

...esmenar el barbarisme gramatical dels que'ns malmeten el nom, despreciant l'ensenyança dels nostres ascendents, els quals allixonats pels fundadors, pels monuments antics i per la tradició, han vingut donant constantment a la nostra població el nom llatí de Capite Magno i català de Capmany, per ser el cap o vila gran de les tres viles romanes que li havia, Vilademont, Viladevall i Vilanova. Això no obstant, alguns forasters, volent saber més que'ls de casa, ens claven

“Campo Magno” en llatí i “Campmany” en català, suposant-los derivats de camp, sens fonament fidedigne, com penso demostrar, amb l’ajuda de Déu, al tractar del feudalisme capmanyenc.

Aquesta teoria de les tres viles evoluciona al treball d’Oliveda prenent aquesta forma: “la Baronia i Senyoria de Capmany comprenia la Vila d’Amunt, la Vila d’Avall i la Vila Nova. Aquesta darrera, la més recentment fundada, governava les tres aglomeracions. En ella hi residia el Senyor. Era la Vila Magna, la que ostentava la capitalitat del grup, que, com a burg, era el Cap Magne llatinitzat Capite Magno, és a dir, el Capmany dels nostres avantpassats i el Capmany dels coetanis actuals. Avui la Vila Nova i la Vila d’Amunt fan un sol cos. La Vila d’Avall és pràcticament inexistent com a burg”. No cita referències documentals d’aquesta Vila Nova, Vila Magna o Cap Magne. En tot cas, el monogràfic Capmany, de la Revista de Girona, [afegeix](#) que la referència documental més antiga a la Vila d’Amunt i a la Vila d’Avall és en un capbreu del 1331. Això genera un problema insalvable per a la teoria que vol identificar una suposada Vila Nova amb la Vila Magna o Capite Magno: si aquesta Vila Nova era “la més recentment fundada”, com s’expliquen les referències a Capite Magno i Campo Magno anteriors a 1331? D’on treu que aquesta Vila Nova era la més recent de les fundacions i la que s’anomenava Capite Magno perquè feia de capital d’uns nuclis situats en un radi de 600 metres? És obvi que ens trobem davant d’una invenció.

Tornant al principi, “per llei atàvica” rebutgen les normes del català modern, i insisteixen a voler mantenir una grafia arcaica, que no respon a l’etimologia del nom de lloc, i la justifiquen perquè la troben escrita en documentació antiga. Cometen el mateix error que Lluís Prat i Josep Caixàs en els seus [intents de justificar la grafia Lladó](#) per a Lledó d’Empordà: no voler tenir en compte les normes de l’idioma.

Joan Coromines [reblava](#) al tercer volum del seu Onomasticon Cataloniae la situació en què es troba l'Ajuntament de Campmany: "És lamentable que les autoritats locals de Campmany hagin restablert l'absurda grafia Capmany, i es resisteixin rebecament a la bona, adoptada oficialment des de 1933". A aquell ajuntament li hauria de fer vergonya aparèixer retratat així a l'obra cabdal de la toponímia catalana, però, ben al contrari, continua defensant una grafia que el mateix Coromines qualifica d'absurda perquè ho és, ja que se sustenta només en pseudoetimologies curialesques i disbarats pseudohistorigràfics. Tot és encara més absurd quan tenim en compte la pronúncia de Campmany (o Capmany, com encara ho fa escriure l'Ajuntament): ['kam'maŋ]. La M que no representen la pronuncien, geminada, i la P que escriuen, no. Al final resulta que la pronúncia, que sí que és atàvica, els desmenteix.

AJUNTAMENT
DE
CAPMANY
(GIRONA)

FECHA	20-3-84
ENTRADA	48
OTRO	

N.º _____

Excm. Sr.

La secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans i el Consell Executiu de la Generalitat han proposat com a nom del nostre poble el de "CAMPMANY", en lloc de CAPMANY topònim Oficial que s'ha usat des de sempre a l'Administració Municipal de la població i el que desitjem seguir mantinguent convençuts de la seva verdadera catalanitat .

En sessió extraordinària convocada amb aquest fi el dia 1 de febrer d'enguany , va demostrar-se una vegada més , que la grafia indicada en el Nomenclàtor Oficial no és acceptada per els coetanis actuals - difícilment trobarem a Capmany dues o tres persones partidaries de la nova representació proposada -.

Admeten els senyors del Nomenclàtor , que a l'any 1.278 era "CAPITE MAGNO" fins avui , però que avans havia existit com "CAMPO MAGNO" . Realment , si fòs així , set segles de dirne CAPMANY com encara es diu , tenen llur pes i deixen llur empremta , una empremta inesborrable .

Per defensar la nostre posició , adjuntem un treball amb dades pouades de les millors fons descriptives de valors de caire toponímic i històric .

Us demano molt respectuosament en nom propi i en el de la Corporació Municipal , que llegiu aquest treball amb delectança i que volgeu posar-vos del costat de la gent del poble

que és , vol ésser i es diu sempre , per llei atàvica , capmanyenc de Capmany.

CAPMANY - ALT EMPORDÀ - 20 de març de 1.984

L'Alcalde : Joan Rodà Verdú

EXCM. SR. MACIA ALAVEDRA. CONSELLER DE GOVERNACIÓ DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

L'estudi és tan extravagant que considerem convenient reproduir-lo transcrit a continuació, començant per la carta de l'Ajuntament de Capmany* adreçada al conseller Alaverdra

que li fa de presentació:

Excm. Sr.

La secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans i el Consell Executiu de la Generalitat han proposat com a nom del nostre poble el de "CAMPMANY", en lloc de CAPMANY topònim Oficial que s'ha usat des de sempre a l'Administració Municipal de la població i el que desitjem seguir matintuent convençuts de la seva verdadera catalanitat.

En sessió extraordinària convocada amb aquest fi el dia 1 de febrer d'enguany, va demostrar-se una vegada més, que la grafia indicada en el Nomenclàtor Oficial no és acceptada per els coetanis actuals -difícilment trobarem a Capmany dues o tres persones partidàries de la nova representació proposada-. Admeten els senyors del Nomenclàtor, que a l'any 1.278 era "CAPITE MAGNO" fins avui, però que avans havia existit com "CAMPO MAGNO". Realment, si fòs així, set segles de dirne CAPMANY com encara es diu, tenen llur pes i deixen llur empremta, una empremta inesborrable.

Per defensar la nostre posició, adjuntem un treball amb dades pouades de les millors fons descriptives de valors de caire toponímic i històric.

Us demano molt respectuosament en nom propi i en el de la Corporació Municipal, que llegiu aquest treball amb delectança i que volgueu posar-vos del costat de la gent del poble que és, vol ésser i es diu sempre, per llei atàvica, capmanyenc de Capmany.

CAPMANY – ALT EMPORDÀ – 20 de març de 1.984

L'Alcalde: Joan Rodà Verdú

EXCM. SR. MACIA ALAVEDRA. CONSELLER DE GOVERNACIÓ DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

La que suscriu, Anna Mª Oliveda Rigau, Regidora de Cultura de l'Ajuntament de Capmany, en representació de la Corporació municipal ha fet un recull de dades dignes de tota fe, seleccionades:

1/ D'estiudis publicats a l'altra banda del Pirineu per autors especialitzats en temes històrics rossellonesos i entre ells, en algun que té conexió directa amb el toponímic CAPMANY així ortografiat.

El senyor J.L. Roda Marcó, erudit enginyer i gran afeccionat en aquest tema, va facilitar-me sels esmentats estudis que transcriu exactament i que poden servir-nos per demostrar que:
EL SENYOR FEUDAL ENS DONA LA CITA TOPONÍMICA

Farem referència a unes notícies extretes de "Tours et Châteaux du Vallespir" per Annie de Pous, de "Notice Historique de Serrallonga" per Alart i del "Dictionnaire des Biographies Roussillonnaises" per Mosén Jean Capeille.

Els senyors de la Clusa (el Rosselló a 2 Km. de la frontera) anteriors als segles XI són completament desconeguts. El primer que ha estat citat és Guillem de "ipsa Clusa" que figura entre els executors testamentaris de Bernat Tallaferro, comte de Besalú mort en 1.020.

El més antic testimoni feudal del castell de la Clusa que ens ha estat conservat és el de 15 de les nones de març del 1.233 - març de 1.234-. En aquella data, Bernat Hug senyor de Serrallonga, sufragani del comte d'Empúries pel castell de la Clusa, va jurar-li fidelitat amb promesa de lliurar-li possessió del castell tantes vegades com en fos requerit.

El senyor de la Clusa era sens dubte el cavaller Berenguer de la Clusa, esmentat en un acte de les nones d'octubre del 1.238.

Com que el primer senyor de la Clusa que es troba després de Berenguer es deia Ponç de Capmany, mort en 1.292, hi ha lloc de pensar que era fill d'un membre de la família de Capmany que s'hauria casat amb la filla única de Berenguer.

D'una altra part, la senyoria de Capmany (a la ribera esquerra del Llobregat, no lluny de Peralada) es troba ocupada des del 1.307 i almenys fins el 1.366 per una família dita de la Clusa, i aquest nom, seguint un ús prou comú en aquell temps, hauria estat donat a un germà cadell d'en Ponç de Capmany per a continuar un nom de família extingit a la mort de Berenguer.

Sigui com sigui, d'aquesta mutació de noms entre aquestes

famílies de la Clusa i de Capmany, el senyor era sens dubte el donzell Pon'de Capmany que posseïa el castell de la Clusa en 1.285 quan el rei de França Felip III l'Atreuit, entrà al Rosselló pe ra socórrer al rei Jaume I de Mallorca, cunyat seu, traïdorament atacat per Pere III d'Aragó.

Ponç de Capmany, mort intestat, deixava només una filla, Blanca, sota la tutela del seu avi matern, Pere Aldabert, burgès de Perpinyà que reconeix en nom de la seva pupil·la Blanca de Capmany el feu del castell de la Clusa el 13 de les calendes d'abril del 1.292 al seu senyor immediat, el baró de Cabrenys que era aleshores, per dret de confiscació, el rei de Mallorca.

Blanca de Capmany va esposar Guillem de Creixell, d'una família de l'Empordà molt coneguda. Va testar a la Clusa el mes d'abril del 1.324 instituint hereu al seu fill Dalmau de Creixell, fill i hereu de Blanca de Capmany -hereu universal-, reconeix el feu del castell de la Clusa a l'infant Ramon Berenguer d'Aragó, esdevingut comte d'Empuries.

Mossén Jean Capielle ens ofereix la següent biografia:

Ponç de Capmany, donzell que poseïa el castell de la Clusa en 1.285 quan Felip III l'Atreuit, fill de Sant Lluís, rei de França, entrà al Rosselló per a apoderar-se del reialme d'Aragó que el Papa Martí IV n'hi havia fet do després d'haver excomunicat a Pere III. Aquella creuada va fracassar.

El paper de Pon'de Capmany en el curs dels esdeveniments que tingueren lloc en aquell període sobre les seves terres ens és enterament desconegut. Tot el que se sap, per la forá mateixa de les coses, és que mentre el seu senyor feudal immediat, el senyor de Serrallonga, sinónim de Cabrenys, tributari del comte d'Empuries, abraçava el partit del rei d'Aragó, Ponç de Capmany fou obligat a rebre en el seu castell de la Clusa una guarnició francesa enviada pel rei de Mallorca que havia esdevingut el seu senyor sufragani per la confiscació de la baronia de Cabrenys. A aquella circumstància degué la conservació dels seus béns.

Va morir el 15 de les calendes de març del 1.291 -febrer del 1.292-. Un epitafi en la seva llosa tombal, encara existent

avui en l'església de la Clusa, diu així:

"TERTIO DECIMO KLS ANNO DOMINI MCC NONAGESIMO PRIMO, OBIIT PONCIUS DE CAPITE MAGNO DOMICELLUS DOMINUS CASTRI DE CLUSA. ROGO TE UT ORES PRO ME".

La toponomàstica catalan dóna fe de la unitat de raça de la península pirinaica, seguint el seu element principal, segons Sanpere, l'èuskar com a íber. Podem pensar que, CAPMANY comença donç amb la història dels íbers en el mateix temps en el que el poble íber fundava Vic, Tarragona, Girona, Bagur, Empúries, etc, etc.

L'èuskar-íber pot haver fundat Capmany.

La teoria històrica surt demostrada per la filologia.

-“L'arqueologia moderna classifica els dólmens i menhirs entre els propis de l'edat de pedra i comuns a tots els pobles de la humanitat” – S. Sanpere.

En el terme de Capmany es conserven restes descrits per l'eminent geòleg Lluís Marià Vidal, consisteixen en un DOLMEN situat en la “Vinya Munera” -1- format per tres pedres dretes un xic inclinades cap a dintre i cobertes per altra pedra. L'estança o cambra oberta al sud té 0'95 m. d'alçada, 1'60 m. d'ample i 1 m. de fondària. Les pedres són de granet i la que fa de coberta té 2 m. de llargada i 1'50 m. d'amplada.

-1- A l'any 1.910 Lluís Marià Vidal, propietari de la “Vinya Munera” de l'antiga casa Guinart, feu portar aquest Dolmen al Museu de Ciències i Arts de Barcelona on encara s'hi conserva. Un altre Dolmen de forma rectangular situat en un bosc a 300 m. de distància de la masia nomenada “Quera Fumat” de l'antiga casa Oliva i compost també per quatre pedres de granet, tres d'elles dretes i l'altra ajeguda a sobre fent de coberta; la cambra s'obre al SE, té 0'90 m. d'alçada i 1'10 m. d'ample i de llarg. La pedra que forma la coberta té 2'70 m. de llargada per 1'40 m. d'amplada.

Davant del primer de dits Dolmens i a pocs metres de distància s'aixeca un MENHIR, també de granet de 1'20 m. d'alçada per 0'60 m. d'amplada i 0'30 m. de gruix com per assenyelar -diu el Sr. Vidal- la presència d'aquell monument.

Un altre MENHIR entre el Pont de Capmany i els Banys de la

Mercé, antic balneari, hotel avui propietat de la família Duran de Figueres.

Una pedra socilant a la finca "Rocamala" del capmanyenc Pere Sunye.

Altra pedra oscilant a la finca bosc del "Mas Marti" de l'antiga casa Massot, sobre la que hi ha un clot voltat de creus i altres senyals, un regueró amb un clotet i escalonets per a pujar-hi.

A aquestes notícies podem afegir-hi la d'haver-se recollit en el terme de Capmany, alguna destral de pedra pulida que molt bé podria ésser coetània dels monuments megalítics apuntats.

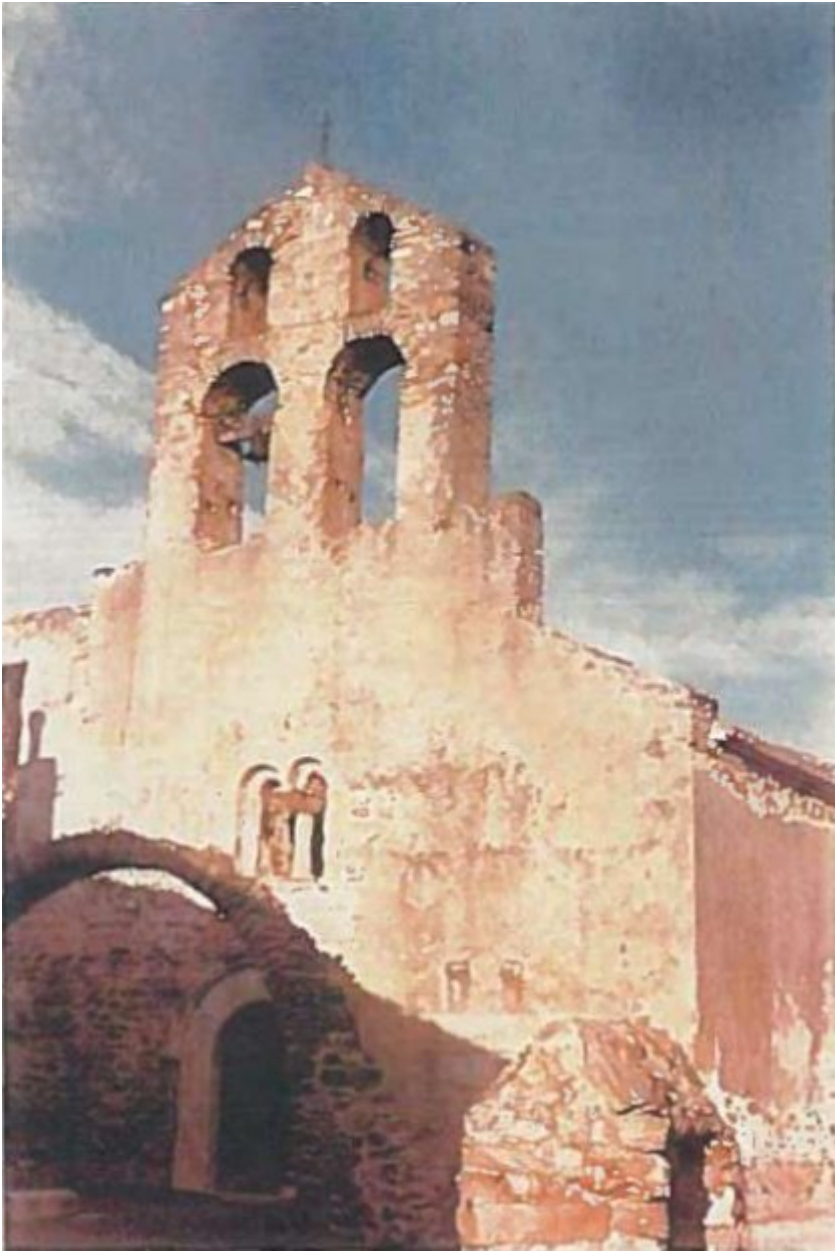
Vull expressar el nostre agraïment al Sr. Martin Costa Serra i al Sr. Josep Claveguera (Rector de la Parroquia de Llançà), ambdós, eficients bibliotecaris del Palau de Peralada, per les informacions que ens han facilitat.

Com a garantia que l'Administració Municipal del poble no ha dubtat mai en escriure així el seu nom, adjuntem uns documents dels segles XVII, XVIII i XIX, que si b é no podem prendre per base, ja que tenim fonts més antigues, valguin per recolzar la nostra posició i els nostres arguments.

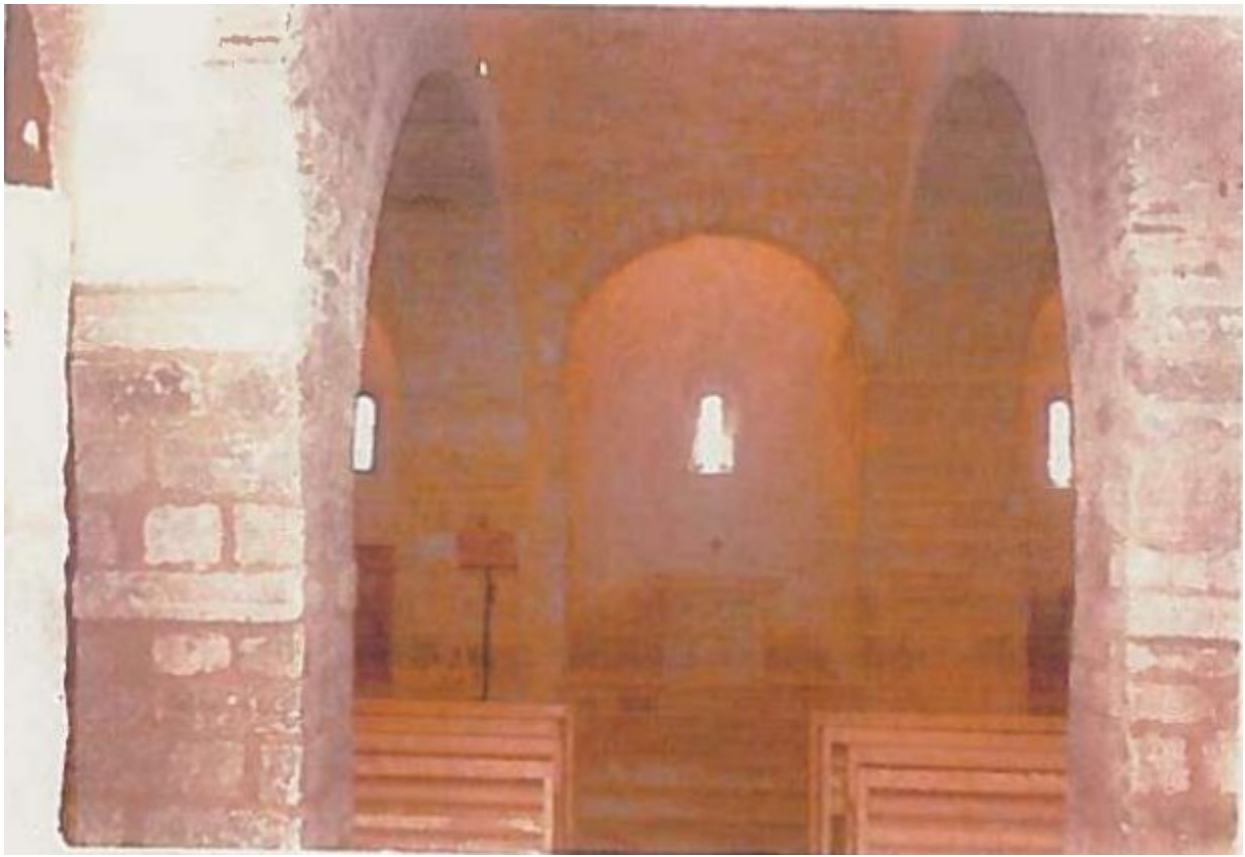
CAPMANY – Alt Empordà – 6 de febrer de 1.984

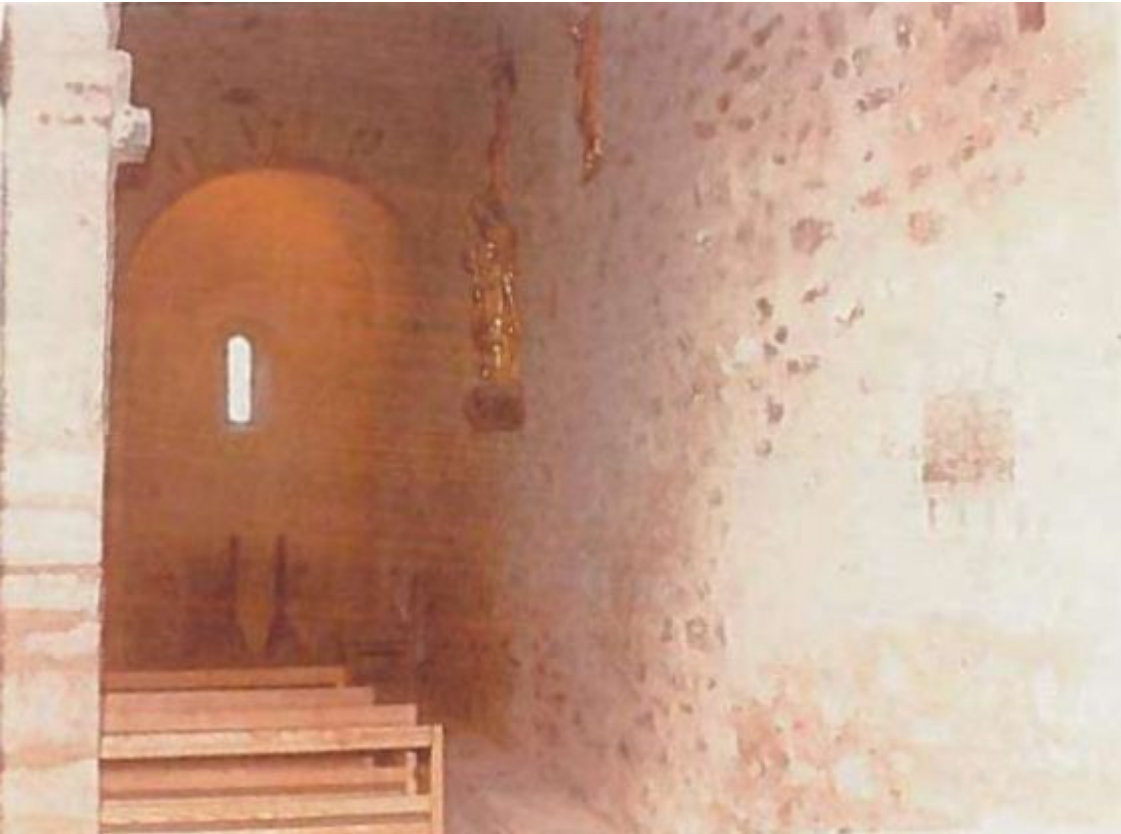
Anna Mª Oliveda Rigau

Regidora de Cultura de l'Ajuntament de Capmany

TERTIO DECIMO KLS
ANNO DOMINI MCC NONAGESIMO

PRIMO, OBIIT PONCIUS DE
CAPITE MAGNO DOMICELLUS
DOMINUS CASTRI DE CLUSA.
ROGO TE UT ORES DEUM PRO ME.

El marc d'aquesta inscripció, ornat amb dotze pues pomiformes es troba plaçat a una de les pilastres de la dreta a l'interior de l'Església de la Clusa.

Com constaten les fotografies adjuntades, hem visitat l'Església de St. Nazaire de l'Ecluse, joia arquitectònica restaurada fa un any per la "Comission Archéologique de Narbonne" – Palais des Archevêques – Hôtel de Ville.

Aquesta organització estatal francesa, va deixar traduït l'escrit de la llosa de marbre en un document guardat a l'Església; diu així: -"Le 15 de mar'de l'an 1.291 est mort Pons signeur de Capmany (village a 2 Km. de l'Ecluse) et seigneur du fortin de l'Ecluse. Je te demande de prier pour moi".

Ponç de Capmany va ésser enterrat dret.

2/ Elements extrets de:

"Notícies històriques del territori i poble de Capmany" pel pedagog Capmanyenc Gregori Artizà – 1.839-1.821- obra publicada en 1.918. Imp. La veu de l'Empordà de Figueres.

La Baronia i Senyoria de Capmany comprenia la Vila d'Amunt, la Vila d'Avall i la Vila Nova. Aquesta darrera, la més recentment fundada, governava les tres aglomeracions. En ella hi residia el Senyor. Era la Vila Magna, la que ostentava la capitalitat del grup, que, com a burg era el "Cap Magne" llatinitzat "Capite Magno", és a dir el Capmany dels nostres avantpassats i el Capmany dels coetanis actuals.

Avui la Vila Nova i la Vila d'Amunt fan un sol cos. L Vila d'Avall és pràcticament inexistent com a burg.

El primer senyor de Capmany, ens diu Artizà, del que se'n té coneixement fou Francesc Ponç de Vilanova, ben conegut com a Ponç de Capmany. Entre els seus antecessors hi hagué Galcerà de Vilanova que el 1.108 va anar a ajudar a foragitar els

moros de Barcelona i el 1.114 va anar amb el comte Ramon Berenguer a la conquesta de Mallorca.

Francesc Ponç de Vilanova, Senyor del feu de la Clusa, el l'Albera del Rosselló, pel seu matrimoni amb la filla única de Berenguer de la Clusa, és identificat pels historiadors francesos com el propi Ponç de Capmany.

Tant Berenguer com Ponç eren sufraganis del comte d'Empuries. El toponímic CAPMANY és doncs evient.

La primera Senyoria coneguda com a Baronia es deia de CAPMANY. A l'any 1.821 es va crear el Marquesat de CAPMANY.

3/ Biblioteca del Palau de Peralada

MARCA HISPANICA

SIVE

LIMES HISPANICUS

HOC EST

Geographica & hiftorica defcriptio Cataloniae

Rufienonis & circumjacentium populorum

Auctore illuftrissimo vivo PETRO DE MARCA

Omnia nunc primum edita

PARISIIS

Apud Franciscum Huguet Regis & illuftriffimi Privilegio Regis

MDCLXXXVII – CVM

Escrita a l'any 1.190, "CAPMAYN" amb aquesta grafia queda referenciada en les pàgine snº 392, 567 i 575.

Parla dels "castrums" o castells de Rocaberti del que Capmany era feudatari "CAPITE MAGNO" -CAPMAYN- tenia nom de Fort que avui encara conserva i es componia d'una plaça anomenada "Plaça del Fort" envoltada pel Castelli casa Senyorial, l'Església parroquial, la rectoria, algunes cases amb tres torres fortes quadrades, alguna rodona i alguns esclafatestes. El Castell i casa Senyorial era un gran edifici amb torres per a la defensa del castro i habitacle del Senyor. L'Església parroquial era la capella del Castell i en ella s'hi veneraba principalment a Santa Àgata com a patrona i lliuradora dels mal de pits i a Sant Gregori com a salvador dels escarbats de

les vinyes i sembrats.

Copia fidel a la pàgina 575.

Pàg. 575. Gefta Comitum 576

“Sed com Dominus Rex nofter ut praemittitur, ageret extra limites regni fui, Iacobus Rex ipfius avunculus procuravit quod magnus exercitus Galigorum cum eodem Iacobo fimul invaderent terram Comitum Imporiarum & V. de Rocabertine, quarum potentia fuit captum castrum de Rocaberti & Ionquera & de Roquefem & de Capmayn & de Cantalops & de Cabrera & castrum de Quermenzo funditus dirutum Item fuit castrum monasterium fancti Cirici de Colera”.

4/ Biblioteca del Palau de Peralada

COLECCION DE SELLOS

DE LOS

AYUNTAMIENTOS DE LOS PUEBLOS

DE LA PROVINCIA DE GERONA

En el foli nº 6 hi ha el segell original del nostre poble, es creu que és del segle XV.

Sobre una rodona de paper blanc, sobresurt al mig com un casquet de cera de color negre de uns 4 mm. d'espessor i 23 mm. de diàmetre, ortografiat CAPMANY de la següent forma:

Un segell de ferro similar al precedent encara existeix en el veïnat de Bosquerós.

5/ Biblioteca del Palau de Peralada

UN ESTUDI DE TOPONOMASTICA CATALANA

per

SALVADOR SANPERE I MIQUEL

Va ésser l'obra llorejada en el Certàmen promogut per

l'Assocaició d'Excursions Catalana a Barcelona 4 de novembre de 1.878, donant lloc que es presentés un treball d'importància per referir-se a les fons històriques de Catalunya, on hi mancaven en aquelles dates estdis d'investigació històrica i filològica que l'esmentada obra de Sanpere va compensar.

“Los Indices del Real Patrimonio en Cataluña, Rosellón y Cerdaña”, recòndits en l'Arxiu de la Corona d'Aragó i l'obra d'en Marca “Marca Hispanica Parisiis 1.688”, han sigut les fons d'on ha tret tot el relatiu als noms dels pobles tal com se troben escrits en documents de l'Edat Mitjana.

President del Jurat fou. Anton Bergues de Las Casas

Vocals: Lluís Cutchet, Fco. Maria Tubino, Ramon Arabiai Solanas.

Secretari: Joseph Balari i Jovany.

Judicaren que el mètode de l'obra de Salvador Sanpere es considera rigurosament científic, filològic-històric.

En el llibre de Salvador Sanpere es troba CAPMANY.

Segons l'estudi de les radicals toponímiques catalanes, CAPMANY es classifica entre els 599 pobles que té Catalunya amb Ajuntament, que tenen o semblen tenir una etimologia catalana que data dels temps anteriors a la història escrita, molt abans de la vinguda dels romans a Catalunya.

Fotocopia del llibre. Pàg. 53-54 i 55.

CAPMANY nom termenal.

Fotocopia del llibre. Pàg. 103-104-105-106-107 i 108.

Les fites i mollons cadastrals del terme encara existeixen marcats CAPMANY com descriu molt bé l'autor.

Articles relacionats:

–[Anàlisi de la resposta de l'Ajuntament de Capmany al Senat](#)

–[Campmany](#)

–[El Senat demana als ajuntaments dels municipis amb topònims franquistes que compleixin la Llei de Memòria Democràtica](#)

–[Topònims franquistes](#)